

บทนำ : หมาที่แสนดี

ช่วงหน้าร้อนของปี 1967 ผมอายุได้สิบขวบ พ่อพาผมไปเลือกลูกหมาเพราะทนผมรบเร้าไม่ไหว เราขึ้นรถตู้ของครอบครัวขับออกจากบ้านไปยังฟาร์มหมาแถวซานเมื่องมิชิแกน เจ้าของฟาร์มเป็นผู้หญิงหัว ส่วนแม่ของเธอเป็นคุณยายทำทางโบราณ ๆ ฟาร์มนี้มีหมาพันธุ์เดียว แต่มีทุกขนาด ทุกรูปร่าง และทุกอายุ หมาทุกตัวมีสองอย่างเหมือนกัน คือเป็นหมาพันธุ์ทางไม่รู้สายพันธุ์แน่ชัด ทุกตัวสามารถรับกลับบ้านไปได้ฟรี และตอนนี้เราก็ออยู่ที่คอกหมาแล้ว

“ค่อย ๆ เลื่อนกะลูก” พ่อว่า “การตัดสินใจวันนี้จะอยู่กับลูกไปอีกหลายปีเชียวล่ะ”

ผมตัดสินใจทันทีว่า หมาแก่นั้นให้คนใจบุญคนอื่นรับไปอุปการะเถอะ ผมรีบวิ่งไปที่กรงลูกหมา “ลูกต้องเลือกตัวที่ไม่ซี้ขลาดนะ” พ่อกำชับ “ลองเขย่ากรงดูสิ แล้วดูว่าตัวไหนไม่กลัว”

ผมจับประตูกรงที่คล้องโซ่ไว้กระชากเปิดอย่างดั่ง ลูกหมาราวสิบตัวพากันเงอะงะเดินถอยหลัง ล้มทับชนกันระนาว มีแค่ตัวเดียวที่ยังเฉยอยู่ ตัวมันสีทองมีจุดขาว ๆ ตรงหน้าอก มันเดินมาหน้าประตูเห่าแบบไม่กลัว มันกระโดดเลียนิ้วผมอย่างตื่นเต้นผ่านช่องลูกกรง มันคือรักแรกพบของผม

ผมเอามันใส่กล่องกระดาษพากลับบ้านและตั้งชื่อมันว่าซอน ซอนเป็นหมาดีที่สร้างชื่อให้กับหมาตัวอื่น มันทำตามคำสั่งที่สอนและทำตัวเรียบร้อยเสมอ ต่อให้

ผมวางแผนมั้งไว้บนพื้น มันก็ไม่ตะแจนกว่าผมจะอนุญาต เวลาเรียกมันก็จะมาหาผมปล่อยมันออกไปนอกบ้านตอนกลางคืนตามลำพังได้ เพราะรู้ว่าเดี๋ยวมันเดินวนเสร็จก็จะกลับมาเอง เราไม่ได้ทำบ่อยนะ แต่เราสามารถทิ้งมันไว้ตามลำพังในบ้านได้นานเป็นชั่วโมง ๆ โดยมั่นใจว่าจะไม่มีอุบัติเหตุใด ๆ เกิดขึ้น

ซอนไม่สร้างความยุ่งยากใด ๆ มันวิ่งตามรถ แต่ไม่วิ่งไล่จับยางรถ เดินข้าง ๆ ผมโดยไม่ต้องจูง มันจะดำน้ำในทะเลสาบลงจนถึงก้นและโผล่ขึ้นมาพร้อมหินก้อนใหญ่จนบางครั้งเอาออกจากปากไม่ได้ ซอนชอบนั่งรถเป็นชีวิตจิตใจ มันจะนั่งอยู่ที่เบาะหลังข้าง ๆ ผมแบบเรียบร้อยเวลาครอบครัวเราเดินทางไปเที่ยวกัน ซอนจะนั่งมองวิวทางหน้าต่าง วิวที่ผ่านไปได้เป็นชั่วโมง ๆ เรื่องที่ดีที่สุดเกี่ยวกับมันน่าจะเป็นการที่ผมฝึกซอนให้วิ่งลากจักรยานให้ผม ผมจะนั่งบนจักรยานสบายใจเฉิบเป็นที่อิจฉาของเพื่อน ๆ ไม่เคยมีสักครั้งที่มันจะดึงรถล้มหรือทำให้ผมเป็นอันตราย

ซอนอยู่กับผมตอนที่ผมสูบบุหรี่มวนแรก (และมวนสุดท้าย) มันอยู่กับผมตอนที่ผมจูบสาวเป็นครั้งแรก และมันนั่งอยู่เบาะหน้าในรถกับผมตอนที่ผมขโมยรถคอร์เวิร์ ของพี่ชายออกมาขับอย่างสนุกสนาน

ซอนเป็นหมาที่มีชีวิตชีวาแต่ควบคุมอยู่ มันน่ารักเรียบร้อย เป็นหมาमारยาที่ดีขนาดเดินถอยหลังไปถ่ายหลังพุ่มไม้โดยมีแต่หัวยื่นออกมามอง ด้วยนิสัยที่เรียบร้อยของมัน สนาหมหญ้าบ้านเราจึงไม่เต็มไปด้วยขี้หมาที่ต้องคอยระวังเวลาเดิน

ญาติเราที่มาเยี่ยมช่วงสุดสัปดาห์มักกลับบ้านไปด้วยความตั้งใจแน่วแน่ที่จะซื้อหมามาเลี้ยงบ้าง เพราะประทับใจเจ้าซอนของเรา บางคนถึงขนาดเรียกมันว่า เซนต์ซอนอย่างที่ผมเรียก มันเป็นแค่เรื่องตลกของครอบครัวที่เชื่อว่านี่คือหมานักบุญที่พระเจ้าส่งมา แต่เราก็เกือบจะเชื่อกันจริงจัง ถึงซอนจะไม่มีเทือกเถาเหล่ากอ เป็นแค่หมาอเมริกันตัวหนึ่งในนับร้อยนับพันตัวที่ไม่มีใครต้องการ แต่ด้วยโชคช่วย มันจึงกลายเป็นที่ต้องการ มันเข้ามาในชีวิตผม และเติมเต็มวัยเด็กของผมให้สมบูรณ์อย่างที่เด็กทุกคนสมควรจะได้มี

ความรักของเราเย็นยงถึงสิบสี่ปี ตอนที่เซนต์ซอนตาย ผมไม่ใช่เด็กชายตัวน้อยที่พามันกลับบ้านในวันกลางฤดูร้อนอีกแล้ว ผมโตเป็นหนุ่ม เรียนจบแล้ว และไปทำงานที่แรกซึ่งอยู่ไกลจากบ้านคนละโยชน์ เซนต์ซอนยังอยู่กับครอบครัวเราตอนที่ผมจากไป เพราะที่นั่นเป็นบ้านของมัน พ่อแม่ผมซึ่งตอนนั้นเกษียณแล้วโทรฯ

มาบอกข่าวร้ายกับผม แม่มาบอกผมทีหลังว่า “ห้าสิบปีที่แต่งงานกันมา แม่เพิ่งเห็นพ่อของลูกร้องไห้สองครั้ง ครั้งแรกตอนเสียแม่รี แอนน์” (น้องสาวผมที่แต่งงานไป) “หนที่สองก็ตอนเจ้าเซนต์ซอนตายนี่แหละ”

เซนต์ซอน หมาในวัยเด็กของผมเป็นหมาที่แสนดี อย่างน้อยนั่นก็เป็นสิ่งที่ผมจำได้เวลานึกถึงมัน ผมจึงใช้มันนี่แหละเป็นมาตรฐานในการตัดสินหมาตัวอื่น ๆ ที่จะเข้ามาในชีวิต

ครอบครัวเริ่มต้นที่สามชีวิต

เรายังหนุ่มยังสาวและรักกันหวานฉ่ำ ชีวิตแต่งงานเพิ่งเริ่มต้น เรามีความสุขที่สุดเท่าที่ชีวิตนี้จะมีได้ แต่ขนาดนั้นแล้วเราก็กังไม่พอใจ

ด้วยเหตุนี้ตอนเย็นวันหนึ่งในเดือนมกราคม ปี 1991 ผมกับภรรยาที่อยู่กินกันมาได้สิบห้าเดือนจึงรีบกินอาหารอย่างรวดเร็ว เพื่อจะตั้งไปยังสถานที่ที่ลงโฆษณาไว้ในหนังสือพิมพ์ *ปาล์มบีช โฟสต์*

ทำไมเราถึงทำแบบนี้ล่ะหรือ อิม อันนี้ผมเองก็ไม่ค่อยแน่ใจนัก สองสามสัปดาห์ก่อนผมตื่นแต่เช้าตรู่และพบว่าที่นอนข้างตัวว่างเปล่า ผมลุกขึ้นมาเจอเจนนีนั่งอยู่ที่โต๊ะกระจกบนระเบียงบ้านแบบบังกะโลหลังเล็ก ๆ ของเรา เธอกำลังก้มหน้าก้มตาดูหนังสือพิมพ์พร้อมปากกาในมือ

ฉากที่เห็นไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด ไม่ใช่แค่ว่าหนังสือพิมพ์ *ปาล์มบีช โฟสต์* เป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของเราเท่านั้น มันยังเป็นที่มาของรายได้ครึ่งหนึ่งของครอบครัวเราด้วย เราเป็นคู่สามีภรรยาที่ทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์ทั้งสองคน เจนนีเป็นนักเขียนสารคดีของเช็กซัน ‘แอ็กเซนต์’ ใน *โฟสต์* ส่วนผมเป็นนักข่าวของ *ซัน-เซนต์เนล* หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในเซาท์ฟลอริดาซึ่งเป็นคู่แข่งกับ *โฟสต์* ออฟฟิศผมตั้งอยู่ทางใต้ห่างจากฟอร์ตลอเดอร์เดลราวหนึ่งชั่วโมง เราจะเริ่มเช้าวันใหม่ด้วยการขะมักเขม้นอ่านหนังสือพิมพ์ดูว่าเขาเล่นข่าวของเรายังไง เปรียบเทียบกับคู่แข่งแล้วดูเป็นไงบ้าง เรายังขมขื่น ชืดเส้นได้ และตัดข่าวกับไว้อย่างตั้งอกตั้งใจ

แต่เช้าวันนี้จมูกของเจนนีไม่ได้จ่อที่หน้าข่าว แต่อยู่ในเช็กซันโฆษณาอยู่พอก้าวเข้าไปใกล้ ๆ ผมจึงเห็นเธอกำลังง่วนววงกลมข้อความใต้หัวข้อ ‘สัตว์เลี้ยงสุนัข’ อยู่

“เออ” ผมพูดในโทนเสียงนุ่มสโลว์สามีหมาด ๆ “มีอะไรที่ผมควรรู้ไหมเอ่ย” เธอไม่ตอบว่าอะไร

“เจนนี”

“ต้นไม้ล่ะ” เธอพูดออกมาในที่สุด น้ำเสียงแผ่วท้อแท้หน่อย ๆ

“ต้นไม้หรือ” ผมถาม

“ต้นไม้ชื่อบ๊อบ” เธอว่า “ต้นไม้ที่เราฆ่ามันไป”

ต้นไม้ที่เราฆ่าหรือ ผมไม่ได้อยากตอกย้ำ แต่ขอแค่ความเข้าใจนิดหน่อย มันคือต้นไม้ที่ผมซื้อและโดนเจนนีฆ่าตายต่างหาก คืนหนึ่งผมเซอร์ไพรส์ภรรยาด้วยดีเอฟเพนบาเคียกระถางใหญ่ ใบเป็นต่างดวงสีเขียวมรกตและสีครีม “เนื่องในโอกาสอะไรคะ” เจนนีถาม แต่ไม่มีโอกาสอะไรหรอก ผมไม่ได้มีเหตุผลอื่นใดที่จะมอบต้นไม้ให้ภรรยา นอกจากเป็นการบอกแทนคำพูดว่า ‘ชีวิตแต่งงานของเราแสนจะงดงาม’

เจนนีชื่นชมทั้งต้นไม้และสิ่งที่ผมทำ เธอขอบคุณผมด้วยการรดน้ำรอบคอบและจูบปาก แต่แล้วไม่นานก็ทำลายของขวัญผมอย่างเลือดเย็น เปล่า เธอไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ เปล่าเลย เจนนีประคบประหงมเจ้าต้นไม้ที่นำส่งสารจนตายต่างหาก เรื่องของเรื่องคือเจนนีไม่ใช่คนมือเย็นปลูกต้นไม้ขึ้น เธอคิดเอาเองว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายล้วนต้องการน้ำ แต่ลืมคิดไปว่ามันก็ต้องการอากาศด้วยเช่นกัน เธอรดน้ำต้นไม้ดีเอฟเพนบาเคียทุกวันจนน้ำชุ่มเจ็จนอง

“ระวังอย่ารดน้ำมากเกินไปล่ะ” ผมเตือน

“ตกลง” เธอว่าแล้วเทน้ำรดไปอีกแกลลลอน

ยิ่งไปไม่ไหวเฉาเท่าไร เจนนียิ่งรดน้ำโขกขึ้นเท่านั้น จนสุดท้ายดินและเป็นโคลน ผมมองใบเฉาของมันทางหน้าต่างวันหนึ่งแล้วยังคิดอยู่เลยว่า ถ้าใครชื่อโซคลองคงคิดสังหรณ์ไปใหญ่โตแล้วมั้ง

แล้วตอนนี้เธอกำลังจะทำอะไร เปลี่ยนจากต้นไม้ในกระถางมาเป็นสัตว์เลี้ยงหรือ เข้าทำนองฆ่าต้นไม้แล้วมาซื้อสัตว์เลี้ยงแทน โอ้โฮ ฟังดูเข้าท่าซะเหลือเกิน

แม่คุณ คิดได้ยังไงเนี่ย

ผมก็มมองหนังสือพิมพ์ตรงหน้าเจนนีใกล้ ๆ และเห็นโฆษณาชิ้นหนึ่งที่ดู เหมือนจะจับความสนใจเธอได้ เธอทำเครื่องหมายดาวแดงตัวหนาข้าง ๆ ข้อความซึ่ง เขียนว่า ‘ลูกสุนัขพันธุ์ลาบราดอร์ สีเหลือง พันธุ์แท้เคซี พร้อมฉีดยาให้ มีทั้งพ่อ และแม่ให้ดู’

“เอาละ” ผมว่า “ไหนลองเล่าไอดี ‘ต้นไม้-สัตว์เลี้ยง’ ให้ผมฟังอีกทีซี”

“คุณก็เห็นแล้วนี่” เธอเงยหน้าขึ้นแล้วพูด “ฉันพยายามแทบตายแล้วดูซิว่า เกิดอะไรขึ้น ขนาดต้นไม้หน้าโรงที่ปลูกในบ้านยังเลี้ยงไม่รอดเลย ฉันหมายความว่า ทำไมมันถึงยากเย็นจัง ทั้งที่สิ่งเดียวที่ต้องทำก็คือรดน้ำมัน”

จากนั้นเธอก็เข้าสู่ประเด็นจริง ๆ “ถ้าแค่เลี้ยงต้นไม้ยังไม่รอด ฉันจะเลี้ยง เด็กรอดได้ยังไงกันล่ะ” ท่าทางเธอดูเหมือนกำลังจะร้องไห้อยู่รอมร่อแล้ว

เรื่องลูกอีกแล้ว เรื่องนี้กลายเป็นสาระสำคัญในชีวิตของเจนนีและนับวัน จะเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นทุกที ตอนเราเจอกันใหม่ ๆ ที่หนังสือพิมพ์ขนาดเล็กทางตะวันตก ของมิชิแกน เจนนีเพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัยได้ไม่กี่เดือน ความคิดที่จะทำตัวเป็นผู้ใหญ่ก็ยังไม่ได้อยู่ในสมอง สำหรับเราทั้งคู่แล้ว นี่คือนานแรกที่เรามาเป็นอาชีพหลัง เรียนจบ เราเอาแต่กินพิซซ่า ดื่มเบียร์ และไม่เคยมคิดว่าวันหน้าจะเป็นยังไงบ้าง คิดแค่ว่าเรายังหนุ่มยังสาว เป็นคนโสดที่ไม่มีพันธะ มีอิสระที่จะกินและดื่มตามสบาย

แต่เวลาล่วงเลยไปหลายปี หลังจากเราเริ่มคบกันอย่างจริงจังก็เริ่มมีงานใน งานนี้เข้ามาเรื่อย ๆ และผมเรียนต่ออีกหนึ่งปี ซึ่งดึงให้เราแยกกันไปคนละเเยชน์ของ อเมริกาตะวันออก ตอนแรกเราอยู่ห่างกันแค่ชั่วโมงหนึ่งชั่วโมง จากนั้นสามชั่วโมง และก็แปดชั่วโมง สุดท้ายเราอยู่ห่างกันขนาดใช้เวลาขับรถหนึ่งวัน ตอนที่เราต่างได้ งานในเซาท์ฟลอริดาและแต่งงานกันนั้น เจนนีเฉียดสามสิบแล้ว เพื่อน ๆ เธอมี ลูกกันไปหมดแล้ว ร่างกายเริ่มส่งสัญญาณแปลก ๆ ให้เธอ ซึ่งนั่นหมายความว่า โอกาสที่จะมีลูกลดลงเรื่อย ๆ แล้ว

ผมโอบเจนนีจากด้านหลัง วางแขนรอบบ่าเธอ และจูบกระหม่อมเธอ “ไม่เป็นไรหรอก” ผมบอก แต่ก็ต้องยอมรับว่าคำถามที่เธอยกขึ้นมาเป็นประเด็นที่ดีมาก เราทั้งคู่ต่างไม่เคยเลี้ยงอะไรสักอย่างในชีวิต แน่แน่นอนว่าเราโตมากับการมีสัตว์เลี้ยง ในบ้าน แต่นั่นไม่สามารถนับได้ เราคิดว่าพ่อแม่เราต่างหากที่เลี้ยงมันให้มีชีวิตอยู่ดี

เราทั้งคู่ต่างรู้ว่าสักวันเราจะมีลูกกัน แต่แน่ใจแล้วหรือว่าเราจะทำได้ ลูกเป็นสิ่งที่น่า กลัว...มาก พวกแกเปราะบาง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และดูเหมือนจะหักเอาง่าย ๆ ถ้าเราทำหล่น

รอยยิ้มระบายบนใบหน้าเจนนี “ฉันคิดว่าบางทีหมาอาจเป็นการฝึกมือที่ดี” เธอว่า

ขณะขับรถฝ่าความมืดมุ่งหน้าออกนอกเมืองไปทางตะวันตกเฉียงเหนือเข้าสู่เขตเวสต์ ปาล์มบีช ผมนึกถึงการตัดสินใจของเราที่จะเอาหมาตัวหนึ่งกลับบ้านว่า มันช่างเป็น ความรับผิดชอบที่มหากาล โดยเฉพาะสำหรับคนสองคนที่ทำงานประจำเต็มเวลา แต่เราต่างคุ้นเคยกับหมาดีอยู่แล้ว เราโตมาในบ้านที่มีหมาและรักมันมาก ผมมีหมา ชื่อเชนต์ซอน ส่วนเจนนีมีเชนตีวินนี่ หมาพันธุ์อังกฤษ ความทรงจำในวัยเด็กที่มี ความสุขของเราล้วนมีหมามาร่วมด้วย เราไปเดินเที่ยวด้วยกัน ว่ายน้ำด้วยกัน เล่นกัน และเด็กร้องเพราะบรรดาหมาทั้งหลาย

ถ้าเจนนีแค่ต้องการหมาสักตัวเพื่อฝึกทักษะในการเป็นพ่อแม่คน ผมคงค้าน หัวชนฝาและเอาปลาทองมาให้เธอเลี้ยงแทน แต่เราต่างรู้ดีว่านอกจากสักวันเราจะมี ลูกแล้ว ครอบครัวเราไม่มีทางสมบูรณ์ได้ถ้าไม่มีหมาสักตัวมาเหยียดขาเกาะเท้าเรา สมัยที่เราเด็กกัน นานนมก่อนจะมีเรื่องลูกเข้ามาในสมอง เราเคยคุยกันเป็นชั่วโมง ๆ เรื่องสัตว์เลี้ยงสมัยเด็ก เราคิดถึงพวกมันและโหยหาว่าสักวันหนึ่ง ทันทีที่เรามีบ้าน ของตัวเองและมีความมั่นคงในชีวิต เราจะมีหมาเป็นของตัวเองอีกครั้ง

ตอนนี้เรามีทั้งสองอย่างแล้ว เราทำงานในที่ซึ่งเราไม่ได้วางแผนว่าจะออก ในเร็ววัน และเรามีบ้านที่สามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นบ้านของเรา

มันเป็นบ้านหลังเล็ก ๆ น่ารัก มีพื้นที่หนึ่งในสี่เอเคอร์ล้อมรั้ว เหมาะกับการมีหมาเป็นที่สุด โลกเข็นก็ใช่เลย อยู่ในละแวกชานเมือง และห่างออกไปแค่ช่วง ดึกครึ่งจะเจอคลองกั้นระหว่างเวสต์ปาล์มบีชกับคฤหาสน์ในปาล์มบีชที่มีอยู่ไม่กี่หลัง ตรงสุดถนนเซอร์วิสเซิลที่เราอยู่ มีสวนสาธารณะเป็นแนวยาวกับทางเดินยาวเป็นไมล์ ขนานไปกับริมน้ำ เหมาะที่สุดสำหรับวิ่งจ็อกกิ้ง ขี่จักรยาน หรือเล่นโรลเลอร์เบลด และเหนือสิ่งอื่นใดคือพาหมาเดินเล่น

บ้านของเราสร้างตั้งแต่ยุค 50 ในสโตนไฮลด์ฟลอริดาที่มีเสน่ห์ มีเตาผิง

ผนังปูนไม่ฉาบ หน้าต่างบานโตะระบายอากาศอย่างดี และมีประตูกระจกเปิดไปยังจุดโปรดที่สุดของเรา นั่นคือระเบียงหลังบ้าน สนามหญ้าที่ราวกับสวรรค์เขตร้อนเต็มไปด้วยต้นปาล์ม สับปะรด และต้นอโวคาโด ต้นโคเลียสสีน้ำเงินสดใส ต้นมะม่วงให้ร่มเงาแผ่ครึ้มไปทั่วบ้าน ซึ่งพอถึงช่วงหน้าร้อน ลูกมะม่วงก็จะร่วงหล่นดังตุบตุบเกรียวกราว บางทีดังเหมือนใครโยนคนลงมาจากบ้าน เราจะนอนตาโพลงบนเตียงฟังเสียงดังตุบ ! ตุบ ! ตุบ !

เราซื้อบังกะไลแบบสองห้องนอนหนึ่งห้องน้ำหลังนี้หลังกลับจากฮันนีมูนได้ไม่กี่เดือน และรีบจัดการแปลงโฉมมันเสียใหม่ เจ้าของเก่า พนักงานไปรษณีย์ที่เกษียณอายุแล้วกับภรรยาชอบสีเขียวมาก ตัวบ้านทาสีเขียว ผนังข้างในก็เขียว ม่านก็เขียว มู่ลี่ก็เขียว ประตูหน้าต่างก็เขียว พรหมที่เพิ่งซื้อใหม่เพื่อช่วยให้ชายบ้านได้ง่ายขึ้นยังอุตสาหะเป็นสีเขียวอีก ไม่ใช่เขียวใสหรือเขียวเย็นตาแบบสีมรกต หรือเขียวน่ารักอย่างเขียวมะนาวนะ แต่เป็นเขียวอ้ออย่างถั่วลิสงเตากระป๋อง แถมยังตัดขอบด้วยสีน้ำตาลอ่อน บ้านนี้ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในค่ายทหารยังงี้ยังงั้น

คืนแรกที่อยู่ในบ้าน เราถลกพรหมสีเขียวปี๋ใหม่ออกจากบ้านทุกตารางนิ้ว แล้วลากไปทิ้งริมถนน เมื่อไม่มีพรหม เราก็ได้ใจพื้นไม้โอ๊กของเดิมในสภาพใหม่เอี่ยม ไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน รอยถลอกจากล้อรถยกเข้าสักรอยยังไม่มี เราค่อย ๆ บากบ้านขัดพื้นจนเงาปลาบ จากนั้นออกไปรับพรหมเปอร์เซียหอมที่ราคาเกือบเท่าเงินเดือนครึ่งเดือนมาปูในห้องนั่งเล่นหน้าเตาผิง เราใช้เวลาเป็นเดือน ๆ กว่าจะทาสีใหม่ทับสีเขียวทุกหนทุกแห่งและแทนที่เครื่องประดับสีเขียวทั้งหลายด้วยของอื่น ในไม่ช้าบ้านของอดีตพนักงานไปรษณีย์ก็ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นบ้านของเราเอง

เมื่อเราปรับปรุงบ้านให้เข้าที่เข้าทางแล้ว มันจึงสมเหตุสมผลที่เราจะหาเพื่อนร่วมบ้านสี่ขาตัวใหญ่ที่มีเล็บยาว ฟันซี่โต และเข้าใจภาษามากกว่าแค่ภาษาอังกฤษมาอยู่ร่วมชายคา

“ข้าหน้อยตาบ้า เตี้ยวก็เลยห rokok” เจนนีโวย “ใกล้จะถึงอยู่แล้ว ค่อย ๆ ไป” เรากำลังขับรดฝาคความมืดที่มีตื้อของพื้นที่ซึ่งเคยเป็นบึงมาก่อน เพิ่งมาระบายน้ำออกและถมในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองเพื่อทำเป็นฟาร์ม ตอนหลังถูกรอครอบครองโดยคนเมืองผู้ชอบใช้ชีวิตแบบชนบท

อย่างที่เจนนีทำนายไว้ ไม่นานไฟหน้ารถก็ส่องให้เห็นตู้ใส่จดหมายซึ่งมีที่อยู่ที่เรามองหา ผมเลี้ยวเข้าถนนลูกรังที่นำไปสู่บ้านไม้หลังใหญ่ มีสระอยู่หน้าบ้านและมีโรงนาอยู่ด้านหลัง ผู้หญิงวัยกลางคนชื่อลอรีออกมาต้อนรับเราที่ประตู มีสุนัขพันธุ์ลาบราดอร์ รีทรีฟเวอร์สีเหลืองทองตัวโตท่าทางเรียบร้อยอยู่ข้าง ๆ เธอ

“นี่ลิลลี่ คุณแม่ผู้ภาคภูมิใจ” ลอรีบอกหลังจากเราแนะนำตัวเองเสร็จ เราเห็นเลยว่าห้าสัปดาห์หลังคลอดลูกทั้งลิลลียังห้อยและนมยังคัดอยู่ เราสองคนคุกเข่าและลิลลียังใจที่เรามอบความสนใจให้ มันเหมือนหมาพันธุ์ลาบราดอร์ที่เราวาดภาพไว้เปียบเลย คือนิสัยอ่อนโยน ต้องการความรักและความเมตตา สงบและน่ารัก น่าเอ็นดู

“พ่อกำลังไปไหนล่ะครับ” ผมถาม

“เออ” ลอรีดูลังเล “แซมมีนะเธอ คงอยู่แถว ๆ นี้แหละ” เธอรีบพูดต่อ “ฉันคิดว่าคุณคงอยากเห็นลูกหมาจะแยแล้วมั้ง”

เธอพาเราเดินทะลุครัวออกไปยังห้องอเนกประสงค์ที่ดัดแปลงเป็นห้องเวิร์คชอป มีกระดาดาหนึ่งสีส้มพื้พื้น มุมหนึ่งมีกล่องเตี้ยปูด้วยผ้าเช็ดตัวเก่าแต่แทบมองไม่เห็นเนื้อผ้าเลย จะเห็นได้งละ ในเมื่อเจ้าหมาน้อยทั้งเก้าตัวพากันปีนปายสลอนไปหมด เพื่อเสนอหน้าขึ้นมาดูคนแปลกหน้ารายล่าสุดที่แวะเข้ามา

“ตายแล้ว” เจนนีอุทาน “ไม่เคยเจออะไรน่ารักเท่านี้มาก่อนในชีวิต”

เรานั่งบนพื้นปล่อยให้เจ้าหมาน้อยพากันปีนปายขึ้นมาบนตัวเรา ในขณะที่ลิลลีนัวเนียอยู่ข้าง ๆ กระดิกหางและเอาจมูกจิ้มลูกที่ละตัวเพื่อให้มั่นใจว่าลูกน้อยทุกตัวสบายดี ก่อนมาที่นั่นผมกับเจนนีตกลงกันไว้ว่าเราจะมาลองเช็กดูก่อน แต่ถามคำถามต่าง ๆ และเปิดใจให้กว้างเพื่อขังใจดูว่าเราพร้อมจะเอาหมากลับไปเลี้ยงที่บ้านแน่หรือเปล่า “นี่เป็นโฆษณาเจ้าแรกที่เรามาดู” ผมพูดไว้แบบนั้น “อย่าเพิ่งผลิผลามตัดสินใจเลย” แต่แค่สามสิบวินาทีที่เห็นมันเท่านั้น ผมรู้ว่าตัวเองพ่ายแพ้ไปแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าก่อนคืนนี้จะผ่านไป เจ้าหมาน้อยหนึ่งในนี้ต้องเป็นหมาของเราอย่างแน่นอน

ลอรีนั้นเป็นนักเพาะพันธุ์หมาเมื่อสมัครเล่น พูดถึงเรื่องการซื้อหมาพันธุ์แท้แล้วเราเป็นมือใหม่ แต่เราอ่านมามากจนรู้ว่าไม่ควรไปเลือกซื้อหมาที่เขาเรียกกันว่าฟาร์มหมา ที่มีลูกหมาพันธุ์แท้ออกมาเหมือนโรงงานฟอร์ดบีมรอตฟอร์ด ลูกหมาที่มี

เพตติกรีซึ่งผลิออกมาเยอะ ๆ นั้นไม่เหมือนรถที่ผลิออกมาคราวละมาก ๆ มันอาจมีปัญหาทางพันธุกรรมร้ายแรงได้ต่าง ๆ นานา ตั้งแต่สะโพกเสื่อมจนถึงตาบอดก่อนวัยอันควร อันเนื่องมาจากผสมพันธุ์จากพ่อแม่ที่มีสายพันธุ์เดียวกันมาหลายรุ่น

ลอรีเพาะพันธุ์มาเป็นงานอดิเรก มีแรงจูงใจจากความรักรมากกว่าผลกำไร เธอมีแคหมาตัวผู้หนึ่งตัวและตัวเมียหนึ่งตัว พวกมันมาจากสายเลือดที่ต่างกัน เธอมีเอกสารรับรองเพื่อพิสูจน์ด้วย นี่เป็นครอกที่สองของลิลลีและคงเป็นครอกสุดท้าย ก่อนที่มันจะเกษียณ เนื่องจากทั้งพ่อและแม่อยู่ในบ้าน ผู้ซื้อสามารถดูเชื้อสายของมันได้ตั้งแต่แรก ถึงแม้ในกรณีของเราจะไม่รู้ว่าฝ่ายพ่อหายไปไหนก็ตาม

ในครอกนี้มีลูกหมาตัวเมียห้าตัว แต่ตัวหนึ่งถูกจองไว้แล้ว มีตัวผู้สี่ตัว ลอรีคิดราคาตัวเมียที่เหลือตัวละสี่ร้อยเหรียญ และตัวผู้สามร้อยเจ็ดสิบห้าเหรียญ มีตัวผู้ตัวหนึ่งรู้สึกจะรักเรามากเป็นพิเศษ มันดูเชื่องที่สุดในกลุ่มและดึงเข้ามาหาเรา หกคะเมนตีลังก้าพยายามปีนขึ้นมานบตักให้ได้และปีนขึ้นไปบนตัวเพื่อเลียหน้าเรา มันแตะเล็บเราด้วยฟันซี่เล็ก ๆ ที่คมไม่น่าเชื่อ แล้วเดินวนรอบเราแบบงุ่มง่ามด้วยเท้าที่ใหญ่เกินตัว ไม่ผสมสวนกับส่วนอื่นของร่างกายเลย “ตัวนั้นฉันให้สามร้อยห้าสิบล่ะ” เจ้าของบอกเรา

เงินนี้เป็นนักต่อของมือฉกาจ ผู้ชอบสรรหาข้าวของต่าง ๆ เข้าบ้านทั้งที่เราไม่ได้ต้องการหรือจำเป็นต้องใช้ แต่ได้มาเพราะราคาถูกเกินห้ามใจ “ฉันรู้ว่าคุณไม่ใช่นักกอล์ฟ” เธอพูดกับผมวันหนึ่งขณะดึงอุปกรณ์กอล์ฟใช้แล้วครบเซตออกจากรถ “แต่คุณต้องไม่เชื่อแน่เลยว่าคุณซื้อมาในราคาถูกขนาดไหน” ตอนนั้นผมเห็นเจนนีทำตาวาว “ว้าว ที่รัก” เธอกระซิบ “เจ้าหมาน้อยตัวนี้ลดราคา”

ผมต้องยอมรับว่าหมูน้อยตัวนี้น่ารักมาก ๆ แถมยังคึกคักกระฉับกระเฉงด้วย ก่อนผมจะรู้ตัวว่ามันกำลังทำอะไรอยู่ มันก็กัดสายนาฬิกาข้อมือผมไปเกือบครึ่งแล้ว

“เราต้องทำการทดสอบความซึ่กั้ว” ผมเล่าให้เจนนีฟังตั้งหลายครั้งตอนคุยกันเรื่องของเซนต์ซอนว่าเราเลือกซื้ออย่างไร ตอนผมเด็ก ๆ พ่อสอนให้ผมขยับตัวกะทันหันหรือทำเสียงดัง ๆ เพื่อจะได้รู้ว่าหมาตัวไหนซึ่กั้ว ตัวไหนมั่นใจในตัวเอง แต่พอมานั่งอยู่ในกลุ่มลูกหมาแบบนี้ เธอลอกตาใส่ผมทำนองว่าหัวโบราณจังเลย “พูดจริง ๆ นะ” ผมว่า “มันได้ผล”

ผมลุกขึ้นยืนหันหลังให้ลูกหมา จากนั้นหันขวับอย่างรวดเร็วและอย่างสามงุมไปหาพวกมัน กระตืบเท้าและทำเสียงกร้าว “เฮ้ย !” ไม่มีตัวไหนรู้สึกกลัวสักบาทที่ประหลาด ๆ ของคนแปลกหน้า มีเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่พุ่งเข้ามาหาผู้บุกรุก มันคือลูกหมาตัวที่ลดราคา มันพุ่งเข้ามาหาผมสุดแรงเกิด เหวี่ยงเนื้อตัวที่ดูย่นยุ่ยเข้ามาที่ข้อเท้าผม และกัดเชือกผูกกรองเท้าผมประหนึ่งว่านั่นคือข้าศึกอันตรายหรือศัตรูตัวร้ายที่ต้องทำลายให้สิ้นซาก

“ฉันคิดว่าไซคอะตอกำหนดมาแล้วล่ะ”

“คุณคิดงั้นหรือ” ผมว่าพลังอึดเจ้าหมาน้อยขึ้นมาแล้วจับมันไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ก่อนจะยกหูขึ้นตรงหน้าเพื่อตรวจตราดูเจ้าจอมซ่า มันมองผมด้วยตาสีน้ำตาลที่เห็นแล้วใจอ่อนยวบ จากนั้นจับผมเล่น ผมวางมันแปะลงบนแขนเจนนี ซึ่งมันก็ทำกับเธอเช่นเดียวกัน “ดูท่าทางมันจะชอบเรามาก ๆ เลยนะ” ผมว่า

และนั่นคือที่มาของการเขียนเช็คจ่ายลอรีสามร้อยห้าสิบล่ะ เธอบอกเราว่าให้กลับมารับมันอีกทีสามสัปดาห์หลังจากนี้ ซึ่งตอนนั้นมันจะอายุได้แปดสัปดาห์และหย่านมแล้ว เราขอบคุณเธอแล้วตบกันลิลลีเป็นหนสุดท้ายและบอกลา

ตอนเดินไปที่รถ ผมโอบไหล่เจนนีและดึงเธอเข้ามาอกอดแน่น ๆ “ไม่น่าเชื่อเลยนะ” ผมว่า “เรามีหมาของเราแล้วจริง ๆ”

“ฉันทนรอพามันกลับบ้านแทบไม่ไหวเลย”

ขณะที่กำลังจะถึงรถ เราได้ยินเสียงดังมาจากป่าข้าง ๆ ตัวอะไรสักอย่างวิ่งลุยป่าและหายใจแรง ๆ เสียงเหมือนเวลาเราดูหนังบู๊ที่มีฉากตีรันฟันแทง และเสียงนั้นกำลังมาทางเรา เรายืนตัวแข็งทื่อ ตาเขม่นมองฝ่าความมืด เสียงดังใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ แล้วเจ้าสิ่งที่ว่าก็โผล่มาให้เห็นชัด ๆ และพุ่งมาทางเรา เห็นแต่ขนสีเหลืองพราวเลือน เป็นสีเหลืองที่ใหญ่มาก มันควมผ่านเราไปโดยไม่หยุดด้วยซ้ำ ท่าทางจะไม่เห็นเราอีกต่างหาก

เราดูออกว่ามันคือลาบราดอร์ รีทรีฟเวอร์ตัวเบ๊อเร็อที่ไม่มีอะไรเหมือนแม่ ลิลลีผู้น่ารักที่เราเพิ่งคลอดเคลียด้วยในบ้านเลย เจ้าตัวนี้เป็ยงกั๊ก ท้องเลอะโคลนและขี้ดินดูไม่เจ็ด ลีน้อยออกมาข้างปาก น้ำลายไหลเยิ้มจากขากรรไกรกระจายตอนมันควมผ่านเรา เห็นแค่แวบเดียวผมยังรู้สึกได้ถึงความแปลก ความเสียสติเล็กน้อยปนอยู่ในแววตาขี้เล่นของมัน ดูราวกับว่ามันเพิ่งเจอผีมาและรู้สึกชอบมาก ๆ

มันหายวับไปแถวหลังบ้านพร้อมด้วยเสียงดังขนาดฝูงควายวิ่งไล่กัน เรายังมองไม่เห็นตัวมันอีก เจนนี่ถึงกับถอนหายใจเบา ๆ
“ผมว่า” ผมพูดแบบอึดอัดใจหน่อย ๆ “สงสัยเราจะเจอพ่อหมาเข้าให้แล้ว”

หมามีชาติตระกูล

สิ่งแรกที่เราทำอย่างเป็นทางการในฐานะเจ้าของหมาคือทะเลาะกัน

เริ่มตั้งแต่ตอนขับรถกลับบ้านจากบ้านของคนเพาะพันธุ์หมา ต่อเนื่องมาเป็นการทะเลาะกันที่นั่นไล่กันตลอดสัปดาห์ต่อมา เราหาชื่อที่ถูกใจให้เจ้านมายน้อยไม่ได้สักที เจนนี่ไม่สนใจชื่อที่ผมแนะนำ ผมก็ไม่สนใจชื่อที่เธอตั้งให้ แล้วเช้าวันหนึ่งก่อนเราออกไปทำงาน สงครามก็มาถึงจุดแตกหัก

“เซลซีเหรอ” ผมว่า “ชื่อผู้หญิงชัด ๆ ไม่มีหมาตัวผู้ที่ไหนชื่อนี้หรอก ชื่อนี้ได้อายเขาตายปะไร”

“พูดยังกับมันรู้เรื่อง”

“ฮันเตอร์ดีกว่า” ผมว่า “ฮันเตอร์น่าจะเหมาะสมที่สุด”

“ฮันเตอร์เหรอ ล้อเล่นหรือเปล่า คุณเป็นพวกจอมโหดเหรอ จะพามันไปล่าสัตว์ที่ไหนมิทราบ ฟังดูเข้มเกินเหตุ แถมเกิดมาในชีวิตคุณยังไม่เคยล่าสัตว์สักครั้ง”

“ก็มันตัวผู้” ผมพูดแบบของขึ้น “มันควรจะมีชื่อที่ดูเข้มแข็งแบบผู้ชาย ขอรับรองอย่ามาเรียกร้องสิทริสตีแวนนี่”

ทำท่าจะไปกันใหญ่ ผมเพิ่งทำท่ายออกไป แต่ก่อนที่เจนนี่จะสวนกลับมา ผมรีบเสนอชื่อใหม่เข้าไปชิงชัย “ชื่อลูอี้ฟังเป็นไง”

“ก็ฟังดูดีนี่ ถ้าเป็นชื่อเด็กปืม” เธอสวนกลับ

“เฮ้ย นั่นชื่อตามผมนะ” ผมว่า “งั้นเราตั้งชื่อตามชื่อปู่คุณดีกว่า ดีมาก เจ้า

หมาน้อยบิลล์ !”

ระหว่างที่เราทะเลาะกัน เจริญเดินใจลอยไปที่สเตริโอและกดปุ่มเล่นเทป มันเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งของเธอ เมื่อไหร่ก็ตามที่ไม่แน่ใจในตัวคู่ต่อสู้ จึงใช้เสียงดัง กลบจนอีกฝ่ายคิดไม่ออก เสียงเพลงเร็กเก้ของบ๊อบ มาร์เลย์เริ่มกระหึ่มออกมาทาง ลำโพง ส่งผลให้เราทั้งคู่สงบลงทันที

เราเพิ่งรู้จักเพลงของนักร้องชาวจาไมกาคนนี้ตอนที่ย้ายจากมิชิแกนมาอยู่ เซาท์ฟลอริดา สมัยอยู่บ้านนอกอับเปอร์มิดเวสต์ เราฟังเพลงของบ๊อบ ซีเกอร์และ จอห์น คูการ์ เมลเลนแคมป์จนจำ แต่ที่นี้ในเซาท์ฟลอริดา ทุกคนมีจิตวิญญาณของ ชนกลุ่มน้อยซึมเข้าสายเลือด เราฟังเพลงของบ๊อบ มาร์เลย์ ถึงแม้เขาจะตายไปแล้ว หนึ่งทศวรรษ แต่บทเพลงของเขายังกระหึ่มไปทั่วทุกหนทุกแห่ง เราได้ยินเพลงเขา จากวิทยุในรถตอนเราขับไปตามถนนบิสเคย์นี่ บูเลอวาร์ด เราได้ฟังเพลงเขา ระหว่าง นั่งจิบกาแฟควาโนลิตเตลิสาวานา และตอนกินไก่ทอดจาไมกาในร้านอาหารเล็ก ๆ แถวบ้านทางใต้ของฟอร์ตลอเดอร์เดลซึ่งเป็นที่อยู่ของผู้อพยพ เราได้ยินเพลงเขา ตอนกินหอยป่นในเทศกาลบาฮาเมียนกูมเบย์ที่ไมอามี โคโคไนต์ โกรฟ และขณะที่เรา ซ้อมงานศิลปะของชาวไฮติในคีย์เวสต์

ยิ่งเราได้สำรวจเมืองนี้ด้วยกันมากขึ้นเท่าไร เราก็รู้สึกตกหลุมรักกันและ กันและยิ่งชอบเซาท์ฟลอริดามากขึ้น ดูเหมือนทุกอย่างจะมีบทเพลงของบ๊อบ มาร์เลย์ คลอเป็นแบ็กกราวนด์เสมอ ระหว่างที่เรานอนอาบแดด เสียงเพลงของเขาก็อยู่กับเรา ตอนเราทาสีทับสีเขียวสัว ๆ บนผนังเราก็เปิดเพลงเขาฟัง หรือตอนเช้ามีดเราตื่นแต่ เข้าเพื่อมาฟังเสียงนกแก้วป่าที่ส่งเสียงแหลมดังวี๊ด ๆ และร่วมรักท่ามกลางแสง แรกของยามเช้าที่ค่อย ๆ ส่องผ่านต้นพริกบราซิลข้างหน้าต่าง เสียงเพลงของบ๊อบ มาร์เลย์ก็ยังคงลอยมาเข้าหู

เรารักท่วงทำนองเสียงเพลงของเขา และรักช่วงเวลาที่เราเริ่มรู้จักเขาด้วย เพราะเวลานั้นเป็นช่วงที่สองเราหลอหลอมรวมกันเป็นหนึ่งเดียว บ๊อบ มาร์เลย์คือ ชาวแอฟริกันที่เรารู้จักกันใหม่ที่เราอยู่ด้วยกันในสถานที่แปลก ๆ น่าตื่นตา สถานที่ย่านชวชน กลุ่ม ๆ ตอน ๆ และไม่ธรรมดา ไม่เหมือนที่ไหนที่เราเคยอยู่มาก่อน

เสียงที่ผ่านลำโพงออกมาในขณะนี้คือเพลงโปรดของเรา มันเพราะบาดใจ และเนื้อเพลงดูเหมือนจะพูดกับเราโดยเฉพาะ เสียงของมาร์เลย์กลบห้อง เสียงคอร์ส

ร้องซ้ำแล้วซ้ำเล่า ‘ที่ฉันรู้สึกคือความรักหรือเปล่า’ และในจังหวะนั่นเอง รวากับเรา ซ้อมท่องมาแล้วในใจเป็นเดือน ๆ เราเปล่งเสียงออกมาพร้อมกันว่า “มาร์เลย์ !”

“ใช่เลย !” ผมอุทาน “นี่คือชื่อหมาของเรา” เจริญกำลังยิ้ม ซึ่งเป็นนิมิต หมายที่ดี ผมเลยลองซ้อมปากซะหน่อย “มาร์เลย์มานี่” ผมสั่งต่อ “มาร์เลย์นั่งเฉย ๆ เก่งมากมาร์เลย์ !”

เจริญแจ่มด้วย “แก่น่ารักมากเลย มาร์เลย์”
“ผมว่าชื่อนี้เด็ดนะ” ผมว่า เจริญเห็นด้วย การทะเลาะของเราจบลงแล้ว เราได้ชื่อใหม่สำหรับลูกหมาตัวใหม่ของเราแล้ว

คืนต่อมาหลังกินมื้อค่ำเสร็จ ผมเข้ามาในห้องนอนขณะที่เจริญกำลังอ่านหนังสืออยู่ และบอกเธอว่า “ผมว่าเราต้องเพิ่มสีส้มให้ชื่ออีกนิด”

“ทำไมล่ะ” เธอถาม “เราก็ตอบชื่อนี้กันแล้วนี่”
ผมเพิ่งได้อ่านข้อมูลการลงทะเบียนของสมาคมเพาะพันธุ์สุนัขแห่งอเมริกา หรืออเมริกัน เคนเนล คลับ (เอเคซี) ในฐานะที่เป็นลาบราดอร์พันธุ์แท้ซึ่งพ่อและแม่ ขึ้นทะเบียน มาร์เลย์สามารถลงทะเบียนกับเอเคซีได้ นี่คือนี่ที่ต้องใช้ถ้าเราวางแผน จะเอาสุนัขไปโชว์หรือเพาะพันธุ์ ไม่มีอะไรสำคัญกว่าเอกสารใบที่ว่านี้อีกแล้ว แต่ สำหรับหมาบ้านแล้วไม่มีความจำเป็น

แต่ผมมีแผนการที่ยิ่งใหญ่สำหรับมาร์เลย์ของเรา นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้มี โอกาสเคียงบ่าเคียงไหล่กับสายเลือดที่สูงส่ง ผมเองก็เหมือนกับเจ้าเซนต์ชอน หมา ของครอบครัวผม ครอบครัวเรามีสายเลือดไม่ชัดเจน บรรพบุรุษก็ไม่โดดเด่น ตระกูล ของเรามีหลายเชื้อชาติมากกว่าสหพันธ์ยุโรปอีก หมาตัวนี้เป็นสิ่งมีชีวิตตระกูลมาก สุดเท่าที่ผมเคยสัมผัสมา และผมจะไม่ยอมปล่อยให้มันพลาดโอกาสที่มาถึงเมื่อเด็ดขาด จะ ว่าผมบ้าเห่อก็เชิญเถอะ

“เผื่อว่าเราจะส่งมันเข้าประกวดไป” ผมว่า “คุณเคยเห็นแซมเปียนหมาที่ ไหนมีชื่อสั้น ๆ แค่อีกเดียวบ้างล่ะ ต้องมีชื่อยาวเหยียดต่อท้ายแบบเซอร์ดาร์ตเวิร์ท จากเชลต์แนม อะไรอย่างนี้”

“และเจ้านายมันก็เซอร์ดอร์คเชียร์ จากเวสต์ปาล์มบีช” เจริญต่อให้
“นี่ผมพูดจริงนะ” ผมต่อ “เราอาจทำเงินได้จากการทำพันธุ์ของมัน คุณรู้

หรือเปล่าว่าพ่อพันธุ์เยี่ยม ๆ นะรับเงินเท่าไร แล้วพวกนี้เขามีชื่องาม ๆ กันทั้งนั้น”

“เอาเถอะ คุณจะตั้งอะไรก็ตามใจ” เจนนีว่าแล้วหันไปอ่านหนังสือต่อ
เช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากระดมสมองคิดชื่อจนดีกดีดั้น ผมเจอเจนนีที่อ่างล้างหน้า
ในห้องน้ำและบอกเธอว่า “ผมได้ชื่อที่เหมาะสมแล้ว”

เธอทำหน้าสงสัย “ว่ามา”

“ตกลง พร่อมจะฟังแล้วใช่ไหม นี่คือชื่อเต็มของมาร์เลย์” ผมค่อย ๆ ปล่อย
ให้แต่ละคำหลุดออกจากปากอย่างช้า ๆ “...มาร์เลย์...โกรแกน...ผู้ส่งางาม...แห่ง...
เซอร์ซิลล์” พระเจ้า ผมคิด อลังการอะไรขนาดนี้

“พระเจ้า” เจนนีว่า “ไม่ฟังดูบ๊อไปหน่อยหรือ”

ผมไม่สนใจ ผมเป็นคนสงเอกสารนี้ และผมได้เขียนชื่อที่ว่าลงไปเรียบร้อย
แล้วด้วยหมึก เจนนีอยากหัวเราะเยาะก็เชิญตามสบาย แต่เมื่อ ‘มาร์เลย์ โกรแกน
ผู้ส่งางามแห่งเซอร์ซิลล์’ ได้รับรางวัลเกียรติยศจากเวสต์มินสเตอร์ เคนเนล คลับ ด็อก
โซวีนอีกไม่กี่ปีข้างหน้า และผมได้เดินจูงมันโซวอย่างสง่างามต่อหน้าผู้ชมทางโทรทัศน์
ตอนนั้นค่อยมากู้กันว่าใครกันแน่ที่จะเป็นฝ่ายหัวเราะ

“มามะ ท่านดยุกบ๊อ” เจนนีว่า “มาหม่ามือเข้ากันเถอะ”

การเดินทางกลับบ้าน

ในขณะที่เรานับถอยหลังรอวันที่จะรับมาร์เลย์กลับบ้าน ผมเริ่มอ่านเรื่องเกี่ยวกับ
สุนัขพันธุ์ลาบราดอร์ ซึ่งถือเป็นการเริ่มต้นที่ออกจะซ้ำไปสักนิด ที่บอกว่าซ้ำก็เพราะ
เท่าที่อ่านเจอทุกคนจะให้คำแนะนำเรื่องการตัดสินใจก่อนซื้อสุนัขว่าต้องให้มันใจว่าได้
สายพันธุ์ที่เหมาะสม จะได้ว่าคุณต้องการสุนัขแบบไหน เอ้อ ซ้ำไปแล้วด้วย

อย่างเช่น คนอยู่อพาร์ทเมนต์ไม่เหมาะกับพันธุ์เซนต์เบอร์นาร์ด ส่วนครอบครัว
ที่มีเด็กน่าจะหลีกเลี่ยงพันธุ์เซา เขาที่นิสัยคาดเดาลำบาก ส่วนพวกที่ชอบนั่ง
จ่อมอยู่บนโซฟาดูโทรทัศน์มาราธอนเป็นชั่วโมง ๆ ก็อย่าริเลี้ยงพันธุ์คอลลี ไม่งั้นจะ
หงุดหงิด เพราะหมาพันธุ์นี้ชอบวิ่งเล่นถึงจะมีความสุข

ผมละอายใจที่ต้องยอมรับว่าผมกับเจนนีศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลมาแค่น้อยนิด
ก่อนตัดสินใจซื้อหมาพันธุ์ลาบราดอร์ เราเลือกมาจากกฎเกณฑ์เพียงข้อเดียวเท่านั้น
นั่นคือ หน้าตาทำทางภายนอก เราชอบลาบราดอร์ รีทรีฟเวอร์อยู่แล้วเวลาเห็นมันวิ่ง
ตามจักรยานที่เจ้าของซีแควอินทราคอสทัล วอเตอร์เวย์ มันเป็นสุนัขพันธุ์ใหญ่ขี้เล่น
ที่เชื่อซ่าและร่าเริงอย่างที่ไม่เจอในสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น แต่ที่ยังน่าอายนั่นก็คือ
การตัดสินใจของเราไม่ได้มีอิทธิพลมาจากหนังสือไกด์บุ๊กแนะนำหมา *เดอะ คอมพลีต
ด็อก บুক* ซึ่งถือเป็นคัมภีร์ของสายพันธุ์หมาที่ตีพิมพ์โดยสมาคมเพาะพันธุ์สุนัขแห่ง
อเมริกา หรือจากคำแนะนำอื่นของค่ายอื่นที่มีชื่อเสียง แต่ได้รับอิทธิพลมาจากหนังสือ
การ์ตูนเล่มหนาหน้าเรื่อง *เดอะ ฟาร์ ไซด์* ของแกรี ลาร์ชัน